

SVEN HASSEL GESTAPO

Ediția a V-a

Traducere de
PAVEL POPESCU

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrstă de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

NEMIRA

Cuprins

Turnătoarea.....	5
Companie cu misiune specială	57
Reacție în lanț.....	120
De gardă la Gestapo	169
Porta și SS-ul	246
Detențione preventivă.....	281
Disciplină penitenciară.....	371
Execuția.....	411
Aniversarea lui Bernard-Sugativă	478
Plecarea pe front.....	493

AB
MAN

Trecut
iar unele dintre
sun

JOIN

Înrolează
și descoperă ce
ale istoriei
distilate de minti

Intră în
urzește intrigi
și ia parte la ma

Istoria
dar ficțiunea

JOIN

În librăriile din to

IMAGINA
POWER

Foto © MHBooks 2012

Sven Hassel, pe numele său adevarat Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. În 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi și a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice de la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în diverse lagăre. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemătilor*, în timp ce era prizonier, iar aceasta a fost publicată în 1953. A murit la 21 septembrie 2012.

Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Blindatele morții*, *Monte Cassino*, *Camarazi de front*, *Imperiul iadului*, *Gestapo*, *General SS*, *Moarte și viscol*, *Comisarul*, *Curtea Martială* și *Drum săngeros către moarte*, fiind recunoscut drept unul dintre cel mai importanți scriitori de ficțiune istorică despre război din lume.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HASSEL, SVEN

Gestapo / Sven Hassel; din limba engleză: Pavel Popescu. -
Ed. a 5-a. - București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0674-6

I. Popescu, Pavel (trad.)

821.111

Sven Hassel
ASSIGNMENT GESTAPO: GESTAPO
© 1963 Sven Hassel / © 2012 Sven Hassel Estate

© Nemira, 1992, 1995, 2014, 2017, 2020

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Anca COMAN

Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0674-6

Turnătoarea

*Dindărătul nostru auzirăm larmă și strigăte.
În vreme ce noi ne repezeam înainte, Micuțul și
Legionarul se opriră să aștepte, ascunzându-se în
frunzișul des al tufișurilor.*

*Cei patru ostași ruși soseau în goană. Erau tineri
de tot. Purtau petlițele verzi ale trupelor NKVD. Pe
piept le atârnau decorații. Erau soldați curajoși din-
tr-aceia cărora le place vânătoarea și le place să ucidă.*

*Se iviră acolo, unde drumul făcea un cot.
Legionarul arăta cu degetul gros spre pământ. Micuțul
râdea. Armele lor automate scuipăra simultan foc.*

*Micuțul trăgea din picioare, cu pușca-mitrali-
eră lipită de șold; tot corpul său de uriaș vibra sub
violența reculului.*

Legionarul fredona: Vino, Moarte, vino...

Respect pentru oameni și cărti

Micuțul le dădu lovitura de grație. Era o practică ce dura cam de un an, căci până și cei grav răniți continuau să lupte.

- Dispozitiv de siguranță, spuse el râzând.
- Bine, Micuțule. Bună idee. Acum n-o să mai poată să ne-mpuște pe la spate.

Plutonul fusese surprins în timp ce pileam cu toții într-o cabană. Era aniversarea lui Porta. Patrula sovietică se strecurase fără ca nimeni să prindă de veste. Brusc, geamurile zburară în țăndări și patru guri negre de pistol-mitralieră prinseră să împroaște cu foc încăperea. Ne-am trântit la pământ...

Legionarul și Porta expediară câteva grenade prin fereastră. Cum de-am scăpat – nimeni n-ar putea explica.

Ne-am regруpat în cariera de piatră, pe partea cealaltă a pădurii. Lipseau opt oameni.

- Pe doi i-am văzut eu căzând, spuse Porta.

Micuțul târa după el un locotenent rus. Bătrânul spuse că prizonierul trebuie adus până-n liniile noastre.

Chiar la marginea câmpului de mine, locotenentul scoase un tipăt. Micuțul râse. Bătrânul înjură.

Când ieși din pădure, Micuțul era singur.

- Tânărul ăsta de ofițer a încercat s-o roiască, lămuri el.

Cu toții însă băgaserăm de seamă că lațul îi ieșea pe jumătate afară din buzunar. Era un laț din sârmă de oțel, cu două mâneră din lemn, zis și „moartea tăcută“.

- L-am gătit! strigă, acuzator, Bătrânul.
- Si ce-i cu asta? Voia s-o șteargă, mormăi Micuțul și-si frecă buzunarul pantalonilor.
- Ucigașule! rosti Stege.

Toți cei care mai rămăseseră din Compania a 5-a stăteam trântiți pe burtă sub niște meri și priveam trupeții din completarea pe care o așteptam de patru zile. Tocmai debarcaseră din camioane și se încolonaseră pe două rânduri, în mijlocul drumului. Uniformele și armamentul erau vizibil noi. Aduseseră până-aici miroșul de magazie.

Îi priveam cu ochi de cunoscători. Adevărul e că-i priveam pe toți cu ochiul unui soldat din linia-ntâi, fie ei militari sau nu. În mod tacit am căzut de acord că cei 175 de rezerviști își săracă acolo sus, pe șosea, n-aveau cine știe ce în comun cu soldații. Echipamentul îl purtau ca niște muhaiele.

Prost ajustate, curelele apucaseră să le facă rosături. Cizmele erau lustruite, dar tepene. Nu fuseseră niciodată lăsate să se-nmoie în urină și apoi frământate zdravăn

cu mâna ca să se argăsească. În cizme dintr-astea țepene era cu neputință să ajungi prea departe. Cizme exemplare erau cizmele lui Porta; atât de moi încât vedea mișcând degetul cel mic înlăuntrul lor. E drept că trăsneau a urină cale de-o poștă. A spus-o și Chiorul, colonelul nostru, cu prilejul unei parade.

– Puți ca o sută de latrine laolaltă!

Dar de interzis, nu interzicea argăseala. Chiorul știa că picioarele sunt cel mai important lucru pentru un soldat. Arma secretă a infanteriei. Un comandant de infanterie intelligent trebuie să aibă grijă de picioarele trupei sale mai mult decât de orice altceva.

Micuțul îl înghiointă cu cotul pe Legionar.

– Ce adunătură de amărăti ne-au expediat! Ivan o să-i bage-n mormânt doar holbându-se o dată la ei. Dacă nu eram noi doi, Mergi-ori-Crapă¹, războiul ar fi fost de mult pierdut.

Bătrânul râse înveselit. Stătea culcat sub un tufiș care-l mai apăra cât de cât de ploaia ce cădea cu nemiluită.

– Curios că nu ți-au decernat Crucea de Cavaler, Micuțule. Tocmai unui erou ca tine...

– Mă... pe crucea lor de cavaler, bodogăni Micuțul și scuipă în direcția unei muște încicate de ploaie.

¹ Instrucția militară a celor angajați în Legiunea Străină Franceză era extrem de dură și istovitoare. „Mergi-ori-crapă“ era unul dintre sloganurile preferate ale subofițerilor instructori (n. tr.).

Ofițerii rezerviștilor înjurau cât îi ținea gura. Unuia dintre boboci îi scăpă pe jos casca de oțel și se rostogoli zăganind pe drum, demascându-l.

– Jigodie! zbieră un *Oberfeldwebel*¹. La șmotru!

Recrutul, un om în vîrstă, trecu să execute ordinele pe care le urla gradatul.

– Înainte! Pas alergător, mars!

Oberfeldwebelul nu se urni din loc. Stătea acolo în drum și comanda cu fluierul: era genul de om care știe să scoată unul din recruti; într-un sfert de ceas izbuti să-l dea complet gata pe nenorocitul care-și scăpase casca. Demolat. Isprăvit.

Oberfeldwebelul rânji mulțumit. Ce poate să bucure mai mult inima unui bătrân major!

Comandantul nostru de companie, locotenentul Ohlsen, stătea de vorbă despre una, despre alta cu locotenentul care-i aduseșe pe rezerviști. Nici măcar nu băgase de seamă că bătrânelul era pe punctul să-și dea duhul. Asemenea scene deveniseră o obișnuință. Se întâmpla atât de des! În regulament aşa ceva se numea „menținerea disciplinei“, iar de practicat se practica încă de pe vremea armatei imperiale. Obiceiul cerea să aștepți ca vreunul să comită o greșeală și-atunci aveai la dispoziție toate mijloacele de a-l băga-n mormânt. Era simplu și eficace. Albi la față, recruti

¹ Echivalentul gradului de plutonier-major (n. tr.).

priveau la camaradul lor, care, la capătul puterilor, cobora
panță în patru labe. N-ar fi fost în stare să se ridice, chiar
dacă *Oberfeldwebelul* l-ar fi amenințat cu tribunalul militar.

Majurul scuipă în direcția sa.

- Drepți, pasca mă-tii!

Dar bătrânelul continua să zacă, plângând de către se rupea inima. Nu mai era nimic altceva decât o masă inertă. Când îl alerga de colo până colo pe câmp, *Oberfeldwebelul* căutase cu tot dinadinsul să-l bage prin grămezile de bălegar. Acum, chicotind pe infundate și lingându-și buza de jos, îl contempla pe omul prăvălit la pământ.

- Ei bine, cap de bou! Dacă nu pofteaști să iezi poziție de drepti, am eu și alte metode. Îți închipui cumva că ai scăpat? Așteaptă tu un pic să înceapă Ivan să-ți tragă cu gloanțe trasoare în tărțită și-atăunci să vezi cât poate să-ndure omul. Și scrâșni: Ia lopata!

Bătrânelul bâjbâi cu mâinile și izbuti să-și desprindă lopata de infanterist în chip reglementar.

- Foc de artillerie în față! Sapă!

Recrutul încercă să sape. Spectacolul era destul de comic. La viteza asta i-ar trebui o mie de ani ca să-și sape un adăpost. În perioada de instrucție, timpul afectat era exact de unsprezece minute și treizeci de secunde cronometrate din clipa în care lopata era scoasă din tocul ei. Și să-l păzească Dumnezeu pe căldură care se mocăia o secundă-n plus. Noi, veterani, eram și mai rapizi. E drept însă că

săpaserăm mii și mii de adăposturi individuale. Puteai să le iezi urma de la frontieră cu Spania până pe creștele Elbrusului, în Caucaz; și apoi, săpaserăm în tot felul de soluri. Micuțul, de pildă, putea să se-ngrăope în pământ în șase minute și paisprezece secunde, iar dimensiunile lui reclamau un adăpost adânc. Se lăuda chiar că putea să-l sape și mai iute, dar nu merita să se ostenească fiindcă, oricum, recordul său nu fusese niciodată bătut.

Oberfeldwebelul își îngheonța victimă cu vârful cizmei.

- La ce tot visezi, mă, prăpăditule? Poate că ai de gând să-ți termini adăpostul când vom fi cu toții morți și putrezii în mormânt? Mai repede! Mai repede!

Recrutul leșină. Leșină uite-așa, pe loc, fără să ceară voie. *Oberfeldwebelul*, surprins, se holbă. Clătinând din cap, dădu ordin la doi ostași din coloană să ia „cadavrul“.

- Și astăra li se zice soldați, murmură el. Sărmană Germanie! Tipul ăsta însă îl va ține minte, își făgădui tot el. O să-l pomenească pe *Oberfeldwebelul Huhn*, teroarea Bielefeldului. Își frecă mâinile cu voluptate. Așteaptă, amice, așteaptă! O să fii primul din companie care o să dea ortul popii!

Pedeapsa însă își făcuse efectul. Niciunul dintre recruți nu va mai lăsa vreodată să-i cadă casca.

- Ce găoază! aruncă neglijent Porta, mușcând în același timp din cărnatul de berbec pe care, cu cinci zile-n urmă, îl găsise în sacul de merinde al unui artilierist rus.

Aveam cu toții cărnați dintr-ăștia, de berbec. Cârnată de berbec din Kazahstan. Sărați, tari ca piatra, dar delicioși.

Rămăseserăm doar doisprezece supraviețuitori. Pierderile mari nu ne mai impresionau defel. Așa ceva ni se întâmplase atât de des! Pădurea însă ne costase scump. În pădurea aceea uriașă, pe care o străbăteam retrăgându-ne, am dat și peste bateria rusească. Ca de obicei, primul care-i văzu fu Legionarul. Nici pieile-roșii din romanele lui Cooper nu atacau atât de tăcut ca noi. I-am curățat pe toți cu *kandraua*¹. Când terminarăm, era de parcă un obuz de 150 mm ar fi explodat în mijlocul lor. Căzuserăm peste ei ca trăsnetul. Se prăjeau la soare liniștiți, nebănuind nimic. Surprins de vacarm, comandanțul lor, un grăsan scund și jovial, ieșise din cabană.

– Ah, ticăloșii! Uite-i că iar au tras la măsea și-acum s-au luat la bătaie, îi spuse el adjunctului său, un locotenent.

– Ce bordel!

Acestea fură ultimele sale cuvinte. Retezat, capul i se rostogoli în iarbă și două șuvoaie de sânge țășniră din trunchiul cuprins de convulsi.

Fără veston, urlând, locotenentul se năpusti spre pădure, dar Heide îl prinse din urmă și-i împlântă *kandraua* în piept. Ofițerul căzu fulgerat.

¹ Cutit siberian cu tăș dublu (n. a.).

Când terminarăm, eram însăpațători la vedere. Unii dintre noi vărsau. Sâangele și mațele put îngrozitor. Ș-apoi, mai erau și muștele! Niște muște uriașe, albastre. Nimănuia nu-i plăcea *kandraua*. Prea te mâanjeai. Ca armă însă, era excelentă și nicio altă armă n-o egala. Legionarul și Barcelona ne învățaseră cum să ne servim de ea.

Ne instalarăm, care pe lăzile de muniție, care pe stivele de obuze. Ușurați și mulțumiți, ne apucăram să mâncăm cărneații lor de berbec, stropindu-i cu votcă rusească.

Singurul căruia-i pierise foamea era Hugo Stege. Îl luam mereu peste picior fiindcă urmase liceul. Nu înjura și nu spunea niciodată măscări, iar nouă aşa ceva ni se părea nefiresc. Din pricina limbajului său corect și-a bunelor sale maniere, îl socoteam chiar nițeluș țicnit. Grozăvia cea mare a fost atunci când Micuțul a descoperit că Stege își spală mâinile înainte de masă.

Un ceas întreg ne-am tăvălit de râs pe chestia asta, după care l-am sfătuit să consulte un psihiatru.

Bătrânul contempla cărneații de berbec și votca.

– Să le luăm cu noi. Ăstora de-aici n-o să le mai trebuiască.
– Ce moarte frumoasă! rosti cu emfază micul legionar.

Nici măcar nu și-au dat seama că sunt uciși. Alah e mare și poartă de grijă copiilor săi. Vorbea plimbând cu atenție degetul peste lama ascuțită ca un brici. Când știi cum să te slujești e cea mai rapidă moarte din căte pot exista.

– În fond, e trist, murmură Stege și vomită din nou.

- Trist? exclamă Porta. Lucrurile astea nu sunt triste. Dar dacă se întâmplă pe dos, adică noi să fi fost cei care trăgeam la aghioase, în vreme ce fărtații de colo ieșeau din pădure?

- Și totuși e trist. Stege era încăpățanat.

- Bun. E trist. Dar fir-ar să fie, în cazul acesta e trist și faptul că suntem nevoiți să ne târâm prin afurisita astă de pădure! E cumva din vina noastră? Când ți-au pus pe cap țucalul lui Hitler, te-a întrebat cineva dacă-ți place au ba să ucizi oameni?

- E idiot, protestă Stege. În numele cerului, scutește-ne de filozofia ta.

- *Mon camarade*, spuse Legionarul mutând țigara dintr-un colț într-altul al gurii, ceea ce zice Porta e adevărat. Ne aflăm aici ca să ucidem, aşa cum un mecanic se află într-un garaj ca să repare mașinile.

- Exact ce gândesc și eu! Zbieră Porta dând din mâini și sperind muștele, care-și luară zborul de pe cadavre.

Ne scoteau din sărite muștele alea obraznice, care-ți intrau în ochi și în nări. Nu pricepuseră încă diferența dintre un mort și un viu. Porta aținti spre Stege un deget murdar.

- Ti-ai făcut rost de kandra; să nu vîi să ne povestești că aveai de gând s-o atârni pe perete, în primul rând fiindcă n-ai aşa ceva și, cum porumb nu crește pe-aici, nu puteai s-o folosești nici la tăiat coceni. Așa că, fie că-ți place, fie că nu, ideea ta era limpede când ai luat cuțitul

de la tipul mort. Îl voiai ca să poți căsăpi cu el pe unul sau pe altul.

- Ticălosule! mărâi Stege printre dinți.

- Sunt soldat, replică laconic Porta.

- Precum vezi, *mon camarade*, e același lucru, spuse Legionarul. Am fost aduși pe lume de niște ticăloși ca să trăim ca niște ticăloși și să crăpăm ca niște ticăloși pe bălegarul cazon.

- Vax, bombăni Heide, ștergând pe pantaloni lama largă a kandralei. Ce porcărie! S-a șirbit. Măcar de-am avea un polizor, aş putea-o ascuți. Suntem umani, nu? De ce să-i facem pe oameni să sufere mai mult decât e nevoie?

Bătrânul se ridică și ordonă scurt:

- La arme! După mine, prin flanc câte unul.

Câteva minute mai târziu furăm ajunși din urmă de Porta și de Micuțul. Rămăseseră să despoie cadavrele și fuseseră cât p-aci să se ia la bătaie pentru trei dinți de aur. Porta avu parte de doi. Micuțul trebui să se mulțumească doar cu unul.

Bătrânul spumega.

- Îmi vine să vă curăț pe amândoi! Mi-e silă când vă văd smulgând coroanele de aur din gura cadavrelor.

- Mai lasă-te de fasoane! Îl luă peste picior Porta. Ce, tu ai îngropa un inel din aur? Sau ai da foc unei bancnote de-un miar? Sper că nu, altminteri ai fi nebun de legat.